

Místo, které mě přitahuje a zároveň děsí

Líčení

Zlata Šmídová, 8. A, 2013

Pokud se rozhodnu vejít do onoho tajemného místa, musím překonat hned několik překážek. První z nich jsou kamenné schody. Je jich sice jen několik, ale s každým krokem si musím dát pozor, abych neuklouzla. Další překážkou jsou masivní dveře bránící vstupu do sklepa mých prarodičů. Když sevřu do rukou rezavějící kliku a opřu se celou svou vahou do snad stoletých dveří, nakonec se smutným vrzáním povolí. Posledním úkolem, který musím zvládnout, je nalézt vypínač. Když ho nahmatám na zdi, otočím jím doprava a rázem na mě zamrká žlutý paprsek světla.

Rozhlédnu se napravo i nalevo a na obou stranách vidím bedýnky s jablky. Jsou všude kolem mě. V jedné bedně jsou uskladněna žlutá jablíčka, za nimi se červená jiná odrůda. Asi se stydí za svou velikost – jsou snad jen poloviční než jejich sousedé. V třetí bedně si všimnu vrásčitého kousku ovoce ze stromu poznání. Vezmu jej do rukou a vidím, že jablko pomalu šíří hniloba. Dám jej proto do kbelíku na konci sklepa, kde jsou plody s podobnými problémy.

Naskýtá se mi pohled z druhé strany místnosti, odkud vidím studánku. Jako malá jsem se jí vždy bála. Je totiž průzračně čistá, odráží v sobě strop, proto se zdá být nekonečně hluboká.

Na stěnách, které vypadají, jako by se měly každou chvíli zřítit, visí zaprášené pavučiny. Většina z nich už je potrhaná, zdá se, že pavouci se odstěhovali do teplejších a útulnějších prostor.

Světlo zabliká, asi už je unaveno ze své pracovní doby, která je delší než obvykle. Náhle se ozve zašplouchání. Otočím se a zjistím, že na povrchu studánky se líně rozlézájí kola. Že by do ní spadla nějaká kapka vody, která se už neudržela na stropě? Nebo mě z tajemné studánky pozoroval vodník?

Zatuchlý vzduch mně pomalu začíná dráždit plíce. Asi už je čas k odchodu. Otočím vypínačem doleva a sklep zaplní černočerná tma, při níž člověk nevidí ani na krok. Naštěstí jsem hned vedle dveří, na které zatlačím a ty se se mnou vrzáním rozloučí.